

Les últimes lletres

Viure poesia

BASTONS, Montserrat.

Bocins de vida.

PPU-Col·lecció Thalassos (poesia catalana).

Barcelona, 2004.

137 pàgines.

A mesura que un avança en la lectura dels poemes de Montserrat Bastons, aplegats sota el títol *Bocins de vida*, es fa palesa la resposta a les dues preguntes que l'autora es planteja en el primer poema del recull: ¿Per què escric? ¿Què és la poesia?

Aquest «enigma del cor» que sembla neguitejar la jove poeta troba la solució en ella mateixa. Escriu perquè té moltes coses a dir i ens vol transmetre o reproduir amb les seves paraules imatges dels sentiments, dels seus pensaments i de tot allò que envolta i inquieta la condició humana. Ella mateixa, d'altra banda, pot cloure el segon interrogant acudint als mateixos mots que ha tingut l'encert d'emprar per al títol, i és que allò que constitueix la poesia és la vida amb els seus «bocins», amb els seus avatars, que es poden unir o separar, tot contrastant els moments de tristesa i d'alegria, d'amor i d'odi i de coratge i desànim. «Si vols escriure, escriu... No renunciïs tu, persona, a ser poeta», llegim en el poema núm. XVII.

Carles Riba deia que la poesia conté vida del cor, reaccions del cor i realitats quotidianes del cor. Montserrat Bastons ha abocat en el paper allò que el cor li dictava, ha intentat de comunicar els seus pensaments i ha volgut fer córrer la seva fantasia, sense oblidar la bellesa de les paraules. Ha escrit, sens dubte, «poesia».

Dels cinquanta-set poemes, n'hi ha set escrits en castellà i un en francès; en una trentena, autors diversos com Ciceró, Shakespeare, A. Graf, Gilbert Bécaud, etc., li ofereixen en l'encapçalament els seus mots i els seus versos com a punt de partença o d'inspiració.

La poeta debutant, com l'anomena Lluís Busquets en l'excel·lent pròleg, intenta fer-nos viure el que Josep Carner denominava «la deu inestroncable de la poesia» i així, amb la seva destresa, amb la seva sensibilitat i, sobretot, amb el seu afany de comunicació, ens convida a reflexionar sobre els sentiments i pensaments més diversos: el pas del temps, l'esperança, la por, l'enyorança, la mort, la felicitat, l'amor,

el *carpe diem* horacià, etc. Oposa cara a cara el món somniat i el món real i es rebel·la contra la injustícia, la maldat i tot el que dificulta la pau tan desitjada.

Tot i la seva joventut, les empremtes del temps marquen les pautes d'un seguit de reflexions sobre aquella infantesa dels jocs al carrer, dels gegants i la mulassa, de la festa major del poble natal i dels vagons del carrilet «d'aroma de carbó» que ja han desaparegut i que li fan preguntar-se amb recança *ubi iacent*; evoca la mina del llapis que es trenca i la maquineta que li torna donar vida; no hi manquen els records del temps d'estudiant amb els apunts i les notes i l'arribada del temps per estimar.

Sigui quin sigui el tema del poema, l'autora sap captar la subtileza dels mots de la creació literària i no refusa l'ús d'imatges i recursos poètics, que testimonien una actitud de fervor envers la paraula escrita. En són exemple, entre d'altres, l'ús de «flors d'esperança» (II), «onades de safrà» (VIII), «petons d'aigua» (XIX), «la roca d'una amistat» (XXII), etc. Si és cert que sovint –potser massa sovint– hi ha mots que es repeteixen, no ens podem estar d'assenyalar la destresa amb què n'ha matisat d'altres i n'ha creat de nous o els ha donat un nou significat. Esmentem, per exemple, *enfora't* (II), *caniques* (XVI), *sorollitzar* (XVII) o *xàldigues* (XXXII).

La Montserrat, que va néixer a Sant Feliu de Pallerols l'any 1986, estudia filologia clàssica a la Universitat de Barcelona, després d'uns estudis brillantíssims en el batxillerat. Abans de la publicació d'aquest primer llibre, havia entrat ja des de la infantesa en el món de la creació poètica amb diverses composicions que li han merescut alguns premis. Molt recentment ja ha estat guardonada en el certamen poètic de Gràcia.

Una vegada més, les poesies de *Bocins de vida* ens descobren una poeta jove que ha reeixit en la seva voluntat d'escriure i viure poesia, tot confiant i sabent fer ús de la bellesa i la força de les paraules.

Dolors Condom Gratacòs

